תפארת יוסף — שבת חול המועד סוכות

ויעקב נסע סכותה וגו' (בראשית ל"ג:י"ז).כתיב (ישעיהו נ"ח:י"ג) אם תשיב משבת רגלך עשות חפצך ביום קדשי גו' והאכלתיך נחלת יעקב אביך כי פי ד' דבר. אמר בזה כבוד אזמו"ר זללה"ה אשר אדם בעבודתו צריך להרגיל עצמו בעבודה על כל אברי פעולותיו, שכל אבריו ירגישו מהקדושה, שאפילו הרגל שהוא רחוק מן המחשבה שבראש, יכניס בו ג"כ קדושה מהמחשבה שבראש, שבהגיעו חוץ לתחום ירגיש הרגל בעצמו שעד פה היה רצונו ית' לילך ולא יותר. וזה אם תשיב משבת רגלך, וכעין דאיתא בירושלמי (ברכות פרק ב') בואו ונחזיק טיבותא לרישא דכד מטי למודים מגרמיה קא כרע. ובאמת עיקר כח האדם, שיכול להכניס קדושתו על כל פעולותיו, נמשך הכל יען אשר נשרש בו קדושה בקביעות משורש קדושת אבות, ומזה הכח קדושה יכול להכניס גם בכלי פעולותיו, וכעין דאיתא בזוה"ק (תרומה קל"ה) אנן נוטלין מתושב"כ תושבע"פ וכן מקדושת שבת קדושת יו"ט. כי קדושת שבת קבוע וקיימא מצד השי"ת, כי אצל שבת כתיב (שמות כ"ג:י"ב) וביום השביעי תשבות, שזה מורה שמכיר האדם אז שאין לו שום כח פעולה. ואף שבאמת בעוה"ז נדמה לאדם שבת הוא צמצום גדול, כי בחול מכין אדם לעצמו כל צרכי אוכל נפש לחם לאכול ובגד ללבוש ובשבת אסור הכל, ונדמה לאדם בעוה"ז שהוא צמצום גדול, אבל בעומק מרמז שבת ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים. כי שבת מרמז כמו שאיתא בש"ס (שבת ל':) עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת. והיינו שלא יוצרך האדם לכלי פעולותיו, כי על שבת איתא בזוה"ק (בשלח ס"ג:) מניה מתברכין יומין עילאין. והיינו, שבשורש מקבל האדם אז כח עבודה על כל ששת ימי המעשה. וכמו שכתיב (תהילים קכ"ו:א') שיר המעלות בשוב ד' את שיבת ציון היינו כחולמים. ואמר בזה כבוד אזמו"ר זללה"ה אשר כל הדברים שבעולם הזה נגד לעתיד הם כחלום נגד הפתרון, וכמו שאיתא בש"ס (ברכות נ"ו:) לאחד שחלם לו שתי ידיו שנקטעו פתר לו לא תצטרך למעשה ידיך שתי רגליו שנקטעו פתר לו על סוס אתה רוכב. וכמו כן ענין שבת, אף שבאמת נראה לצמצום גדול, אבל בשורש מרמז שמכיר שאין לו כח פעולה, וזה מורה שקדושת שבת קבוע וקיימא, וזה מורה שאנן נסבינן מקדושת שבת קדושת יו"ט. והיינו שמזאת הקדושה שנמצא אצל אדם בקביעות, יכול להמשיך קדושה על כל פעולותיו, והיינו במקום שנדמה לו שיש לו כח פעולה גם שם הוא מצמצם עצמו בשביל כבודו ית', וזה מורה קדושת יו"ט. וזה אם תשיב משבת רגלך, שימשוך האדם הקדושה אשר יש בו בקביעות על כל פעולותיו, ולזה האכלתיך נחלת יעקב שהיא נחלה בלא מצרים, והיינו שיאיר לך השי"ת שבכל פרטי פעולתיך יכיר האדם אור רצונו ית':

ויאמר משה אל ד' ראה אתה אומר אלי העל את העם וגו' (שמות ל"ג:י"ב).אמר בזה כבוד אזמו"ר זלה"ה, אשר בכל התחלפות הזמנים מימי קיץ לימי חורף ומימי החורף לימי הקיץ, עומד משרע"ה

ומתפלל תפלה זו. והענין הוא כמו שכתוב (תהילים ק"מ:ח') אלהים ד' עוז ישועתי סכותה לראשי ביום נשק, ואיתא בירושלמי (יבמות פרק ט"ו) ביום שהקיץ נושק את החורף וכו' דבר אחר ביום ששני העולמות נושקין זה את זה וכו'. והוא כי התחלפות הזמנים מורה, אשר השי"ת משנה אז מהנהגה להנהגה חדשה. ומי שהוא דבוק בהשורש ומכיר איך השי"ת מנהג תמיד בכל עת ועת, ולית אתר פנוי מניה, אז יש לאדם מזה גודל שמירה. אבל מי שאינו מכיר זאת היטב, הוא נופל תחת המקרים, ויכול אז להזיק לו כל דבר. וזה ענין של התפלה שמתפלל משרע"ה בהתחלפות הזמנים, ראה אתה אומר אלי העל את העם הזה וגו' ובמה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך וגומר. והיינו, כי האומות אינן נדבקים בשורש, ורק שהם נאחזין בגוון מדה אחת. וממילא כשהשי"ת משנה הנהגתו אז נתבטלו, שאני ישראל מאחר שהם נדבקין בשורש. וזה הלא בלכתך עמנו, מזה יש להם גודל שמירה: